

holde det vedlige, først gennem deres Modstand mod Parlamentarismen og saa, da denne ikke længere kunde fastholdes, gennem deres stædige Fastholden ved den privilegerede Valgret. Og medens jeg altsaa har den Opfattelse, at Højre er det Partinavn, som gør sig allerdaarligst ude i Befolkningen, og som har den alleruheldigste Klang ude i Befolkningen, vil jeg sige, at jeg er næsten ikke fri for at have en Anelse om, at Højre i det Stykke til Dels er enig med mig. Jeg vil tillade mig i saa Henseende at henpege paa Situationen ved det sidste Folketingsvalg, den 20. Maj 1913. Der blev, som sagt, opstillet mange Højrekandidater, og de blev naturligvis opstillet under det rigtige Flag eller Bannermærke som de gode Højremænd, de var. Men jeg har det bestemte Indtryk af Valgsituationen i Foraaret, at da var der ingen Type af Kandidater, som var saa kærkomne i Højres Lejr, som de, der stillede sig under Venstrenavnet, men som var utilfredse med Regeringens Grundlovsforslag. Jeg har Ret til at have den Formodning, thi naar man lagde Mærke til Situationen, som den var; var det virkelig saadan, at man i adskillige Valgkredse netop søgte saa vidt muligt at give det Udseende af, at den mod Grundlovsforslaget opstillede Kandidat ikke var Højremænd, men Venstremænd, god Venstremænd i enhver som helst Henseende, bortset fra det ene, men ganske vist meget vigtige Punkt, at han var Modstander af Regeringens Grundlovsforslag. Jeg har det bestemte Indtryk fra Valget i Foraaret, at medens Højre var evigt glad ved sine egne Kandidater, som sejlede under det rigtige Flag, saa var, som sagt, den saakaldte utilfredse Venstremænd, som stillede sig imod Regeringens Grundlovsforslag, en ren Lækkerbidsken for Højre. Han var i Virkeligheden meget kærere for Højrepartiet end dets egne Kandidater, som gik under det rigtige Partinavn. Det er, som sagt, mit Indtryk, jeg har mine Grunde derfor, og jeg er overbevist om, at mange andre Medlemmer i dette Ting har de samme Erindringer fra Valget i Foraaret, som jeg nu har paapeget, at jeg for mit Vedkommende har. Hvis virkelig Højre mener, at Højrenavnet er saa godt at agitere paa, at alene Navnet har en vis dragende Magt over sig, hvorfor saa være mere glad ved alle de saakaldte, utilfredse Venstremænd end ved de egentlige og rigtige Højrekandidater? Men det var netop det, man fra Højres Side var i Foraaret. For Resten vil jeg sige, at disse saakaldte utilfredse Venstremænd hører ogsaa hjemme i den

Fablernes og Eventyrets Verden, hvor Højre vedblivende synes at befinde sig. Nej, Forholdet er ganske simpelt hen det, at enten er Folk tilfredse med det bærende Grundlag og de bærende Principper i Regeringens Grundlovsforslag, og saa har de Ret til at kalde sig Venstremænd, eller ogsaa er de utilfredse med og Modstandere af det bærende Grundprincip i Regeringens Grundlovsforslag, men i saa Fald har de tabt enhver som helst Beføjelse til at kalde sig Venstremænd.

Medens jeg altsaa efter den Maade, hvorpaa Højre hidtil er optraadt, maa se noget mistrøstigt paa Situationen med Hensyn til Spørgsmaalet, om det vil lykkes at opnaa Højres Medvirkning og, om jeg saa maa sige, frivillige Tilslutning til en frindsindet Forfatningsforandring, har jeg dog ikke opgivet Haabet om, at den Tid kan komme, hvor Højre kunde blive noget mere fornuftigt, end det desværre hidtil synes at have været. Jeg skal i saa Henseende pege paa et Par Ting i Højres Tilværelse, som synes mig at give nogen Formodning for, at Højre kunde omvende sig ogsaa i det Stykke, hvorom der nu er Tale. Højre har dog nemlig ogsaa i Fortiden kunnet gøre noget, som var fornuftigt. Jeg gaar ud fra, at Højre har forsaget Provisorierne, det var fornuftigt, ganske vist var det ikke mere end deres forbistrede Pligt at gøre det, fordi de, da de var ude i Provisorismen, begik noget, som, om jeg saa maa sige, virkelig anstændige og retsfølgende Politikere ikke kunde have gjort. Men vi bedømmer nu Højres Handlinger ud fra det Standpunkt, de forhen stod paa, og saa var det selvfølgelig et Fremskridt at gaa fra Provisorismen over til lovmæssige Tilstande. Jeg peger endvidere paa den Kendsgerning, at hvis Højre vil være konsekvent, tør vi gaa ud fra, at Højre ogsaa har godkendt Folketingsparlamentarismen som Statsskik — jeg henviser her til det, Højre begik i Folketinget den 22. Oktober 1909. Jeg er naturligvis ikke enig i den Betragtning, at det var en Velgerning, Højre gjorde, da det styrtede Ministeriet Holstein-Ledreborg, men hvis Højre virkelig vil tage Konsekvensen af denne Handling, har det godkendt Folketingsparlamentarismen, thi hin Dag tog Højre denne i sin Tjeneste som Middel til at styrte et Ministerium. Jeg har derfor ikke opgivet Haabet om, at Højre kunde stige ned paa den almindelige Valgrets Grund og sammen med os andre arbejde paa at faa en virkelig frindsindet Forfatningsforandring, der lægger Ansvar og Magten over paa den alminde-